

Arrest

nr. 76 126 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat S. DE BRAEKELEER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 juli 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.2. Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam op 26 januari 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing stelde verzoeker op 1 maart 2010 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde op 31 mei 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 44.476.

1.3. Bij beslissing van 21 maart 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk bevonden. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 26 september 2011 ongegrond bevonden. Tegen die beslissing stelde verzoeker op 6 december 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.4. Verzoeker kreeg op 29 november 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

[...]

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing :

Op 31 mei 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending zorgvuldigheidsbeginsel, juncto art. 3 EVRM. Op elk bestuur rusten de beginselen van behoorlijk bestuur, zo ook het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dat een bestuur zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden, zich dient te baseren op correcte feitenvinding, zich voldoende dient te informeren, belangen dient af te wegen etc. (A. MAST, e.a., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, 53-54.). De DVZ dient haar beslissing met de nodige zorgvuldigheid te nemen, dit onder meer door zich te baseren op alle elementen van het dossier. Dit geldt evenzeer voor het afleveren van een bijlage 13quinquies. Uit de beslissing blijkt niet of de terugkeer van verzoeker geen schending zou uitmaken van art. 3 EVRM. DVZ verwijst enkel naar de beslissing van de RvV om verzoeker het land uit te wijzen. Deze beslissing van de RvV dateert van 31 mei 2010, met andere woorden van ruim anderhalf jaar geleden. De kans is reëel dat de toestand van verzoeker of de toestand in Kosovo in die periode dermate gewijzigd is, dat een veilige terugkeer onmogelijk blijkt. Uit diverse gezaghebbende bronnen blijkt dat de terugkeer naar Kosovo allerminst onproblematisch is. (cfr. supra). In het bijzonder wordt de angst voor etnische minderheden zoals Roma's uitgedrukt. Bij nazicht van de door verzoeken bijgebrachte stukken blijkt dat het voor verzoeker gevaarlijk is om naar Kosovo terug te keren. De Dienst Vreemdelingenzaken had dit dienen te onderzoeken, in het bijzonder gelet op het lange verloop tussen de beslissing van de RvV tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, en het afleveren van de bijlage 13quinquies. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd dan ook geschonden.”

2.2. Verzoekers asielaanvraag werd grondig bestudeerd door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen die van oordeel was dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde in arrest nr. 44.476 van 31 mei 2010 dat “zowel uit de informatie toegevoegd door verzoeker als uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, blijkt dat zowel lokale als internationale autoriteiten in Kosovo in staat zijn effectieve bescherming te bieden. (...) Verzoeker toont niet aan dat hij in zijn land van herkomst geen bescherming kan krijgen.” De Raad stelde bovendien vast dat het Commissariaat-Generaal de beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en terecht heeft besloten tot het volgende: “bovenstaande vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang”.

Aangezien verzoekers asielaanvraag werd onderzocht door het CGVS, werd een mogelijke schending naar artikel 3 EVRM eveneens reeds onder de loep genomen.

Waar verzoeker zijn medische toestand gepaard met zijn voorgehouden discriminatie van Roma's in Kosovo inroept als een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, wordt opgemerkt dat dit reeds uitvoerig beschreven werd in de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd bevonden. Die beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene meent door zijn Roma etnie slecht behandeld te zullen worden in Kosovo. Dit argument kan echter ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, daar de betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat dit op hun situatie van toepassing zou zijn. Hoewel de Kosovaarse regering zelf vaststelt dat de Roma-gemeenschap tot de armste en meest kwetsbare gemeenschappen in Kosovo behoort, maakt de studie van de grondwet, de wetgeving en de “Strategie voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptische Gemeenschappen in de Republiek Kosovo 2009-2015” duidelijk dat de jonge republiek zich niet alleen bewust is van haar Multi-etnische samenstelling en de aanwezigheid van minderheden, maar dat er haar ook alles aan gelegen is een rechtsstaat te creëren waar gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en volstrekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen van uitmaken. De bescherming tegen discriminatie wordt expliciet benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de Staat. Inclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg. (...)”

De bestreden beslissing werd aldus niet genomen zonder een voorafgaandelijk onderzoek naar het al dan niet bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM, bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker maakt daarenboven in zijn verzoekschrift niet aannemelijk dat hij riskeert blootgesteld te worden aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, daar hij naast zijn loutere bewering geen enkele concrete elementen aanbrengt die op zijn persoonlijke situatie van toepassing zijn en die zijn hypothetische bewering zou kunnen staven. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker brengt geen enkele informatie bij die de vaststellingen van het• Commissariaat-Generaal bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer in het kader van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, doet wankelen. Een loutere verwijzen naar algemene rapporten volstaat geenszins om een schending van artikel 3 EVRM aan te tonen.

Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op hem persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet {R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 an 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., ar, 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr, 123.977 van 8 oktober 2003}.

Waar verzoeker beweert dat er sinds het arrest van de raad voor Vreemdelingenbetwistingen een kans bestaat dat de toestand in Kosovo veranderd is en dat er een kans is dat hij zal blootgesteld worden aan mensonwaardige behandeling, wordt opgemerkt dat het aan verzoeker toekomt hiervan minstens een begin van bewijs te brengen. Een loutere veronderstelling volstaat geenszins. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van feiten. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel werd niet aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring,

samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC